

της Έρμας Βασιλείου

Αυτά τα λόγια που θα πω θα μπορούσε να τα είχε πει οποιοσδήποτε

να τα είπε ο πάππος μου ο πατέρας σας τα είπατε χίλιες φορές κι εσείς μα δεν θελήσατε να τα επαναλάβετε ή να τα κάνετε γνωστά

τα κάνατε πολλές φορές ποίηση βλέπετε, ποίηση όπως είπε κι ο Ρίτσος δεν είναι το να λέμε λόγια που δεν ακούστηκαν πριν

παράξενα κι όμορφα είναι το να πούμε λόγια που όλοι θα νιώσουμε κι 'όλοι μπορεί να είχαμε γράψει... θα μπορούσε να τα είχατε γράψει...

Υπάρχουν στιγμές όπου η ποίηση δεν μπορεί να μοντάρει τίποτε όλο το μοντάζ έχει εξαντληθεί όπως τώρα

οι λέξεις του δίκαιου θα μένουν λέξεις δίκαιες μα λέξεις κι εδώ

κάνω εδώ ένα άλλο ποίημα φτιάχνω κάτι

μια ερώτηση που ξέρω την απάντησή της μια πράξη πέρα από την καλύτερη, θα μοντάρω μια ιδέα

που λέει πως πρέπει να αγαπάς τον πλησίον σου ως σεαυτόν

και η Τουρκία, κακά τα ψέματα. είναι ο πλησίον μου

απέναντί μου είναι

από τα βόρεια παράλια ακούμε και τους κόκορες το καλοκαίρι...

Κι εγώ θα τον αγαπήσω περισσότερο από τον εαυτό μου

αυτόν τον πλησίον

για να βρω αν, υποθετικά λέω, πιθανόν λέω, να του φέρομαι άδικα

να του φέρθηκα ποτέ άδικα

πόσο και γιατί

να κάνω μια πράξη αγγελική

αυτό που θα ήθελα να είχε κάνει αυτός ο πλησίον μου

για μένα

να με δει σαν άνθρωπο

κι αυτό κάνω

πετάω έξω, για μια μόνο στιγμή

ακόμα και αυτά τα δίκαια κλάματα, ακόμα και αυτήν την δίκαιη κατακραυγή

και τις δίκαιες απαγγελίες των κατηγοριών

το ζεστό ποτήρι της αλήθειας

παράλογα τα πετάω όλα

για να εξαντλήσω με λεπτομερειακή αναίδεια στην αλήθεια

την αγάπη μου για τον άνθρωπο

μέχρις ύβρεως της παγκόσμιας ιστορίας

της δίκαιης ιστορίας που γράφει για όσους ξέρουν να διαβάζουν

ν' αφουγκραστώ και να φωνάξω «εύρηκα!»

Να υπάρχει; Ρωτάω!

έστω και μια στιγμή της ιστορίας, μία στην οποία η Τουρκία μπορεί πιθανόν, υπάρχει μια αμυδρή, μια κρυμμένη αιτία

που μου φέρθηκε με ανθρώπινη καρδιά και μπορεί να δικαιούται μια άφεση μια έφεση...

κι έχω φτάσει να μισήσω και τον εαυτό μου για την ανέχεια και την αυθάδειά μου για το εξευτελιστικό ιδεαλιστικό μου όραμα να συγχωρήσω

και ξεντύνομαι για την πράξη αυτή και από τα ελληνικά μου ρούχα ακόμα και χρώματα

και πετάω και τα μάτια μου

στα χαντάκια των δρόμων να μη βλέπω

και τα αυτιά μου στις κερήθρες της λήθης να μην ακούω

για να γίνω ένας άνθρωπος χωρίς μνήμη

και να κρίνω με μόνο κριτήριο την ανθρωπιά μου ...έστω μία, λέω

που να είδε ποτέ τον άνθρωπο γείτονα σαν άνθρωπο

γείτονα η γείτονας

και να πω, 'Ει, εσείς στα ίδια μικροί φίλοι μου

κοιτάξτε το γενναίο γείτονα που έχουμε,

ποιος θα τολμήσει να μας πειράξει, ωρέ

με τέτοιο θεριό να μας προστατεύει

εμάς τους μικρούς κι ανήμπορους;

Κι ευτυχώς, ω θεέ μου

ανήκει η φωνή μου τόσο λίγο στο παράλογο πιθανόν

και τόσο πολύ στο φως που φέγγει

κι ευτυχώς, ω θεέ μου, ανήκει

εκτός από την ανέχεια και την εξαντλητική αποκαρδιωτική εξακρίβωση

στην ολοφάνερη φωτιά που αισθάνεται την αλήθεια

έξω από κριτήρια που έδωσε η φυλή

ανήκει σ' αυτό: στη λογική, στη μαρτυρία

κι αφού ξεγυμνωθώ από κάθε άλλο επίθετο

κι αποποιούμαι και το είναι μου στο πιθανόν της πιθανής εξιλέωσης

πέφτω κάθε φορά το ίδιο και τσακίζομαι...

και δεν είναι κόκκινο ελπίδας που βλέπω...

...στο αίμα μου βάφομαι, στο αίμα μου

γιατί το όραμα ξεπερεύει πριν ακόμα το ανεβάσω

στο γρήγορο άτι των υπερ-ανθρώπινων αισθημάτων μου

γιατί το όραμα ξεπερνά κάθε άλλο σουρεαλιστικό

γιατί η Τουρκία σε σκοτώνει ακόμα κι όταν ψά-

χνεις να την αθώώσεις

έχει πάντα ένα μαχαίρι κρυμμένο, ακόμα κι όταν την αφοπλίσεις με καλοσύνη

έχει πάντα ένα μαχαίρι φανερό

έχει πάντα ένα μαχαίρι

και σε σκοτώνει στο ξομολογητάρι

της ανθρωπιάς σου

και κάθε ευφημισμός και κάθε ιδεολογία

στο αίμα βάφονται, στο αίμα

και το ξέρω το χρώμα του αίματος

το ξέρουμε όλοι

α, ναι το ξέρουμε καλά

το ξέρουμε χρόνια

και η ερώτηση καταλήγει σε άλλη δομή

στο παιδεμένο μας...

Υπάρχει άλλος λαός σ' αυτή τη γη που να προκάλεσε τόση αιματοχυσία

να ξεπάστρευσε τόσα άγια σύμβολα

να ξεπέρασε και την ανέχεια του ανθρώπου

την αθώα χαριστική παρουσία της φαντασίας του

υπάρχει; Ρωτάω

ίσως και να υπάρχει γιατί πάλι με δίκαια κύτταρα είναι φτιαγμένη η λογική μου

μα δεν βρίσκω ούτε μία

μια μοναδική δεν βρίσκω απάντηση

σε μια συγγνώμη που είπες,

που προτίθεται να πει

και οι λέξεις

παραμένουν βαμμένες

που δε φαίνεται το νόημά τους

κι αυτή η κατάθεση τα είπες όσα ήθελα να πω

να πείτε εσείς όλοι

μα δε λέει, δεν είπες

πότε άνθρωπος θα δικαιωθεί από το μαρτύριό της

γίναμε όλοι είτε αδέρφια που υποφέρουμε από αυτήν

είτε οι άλλοι που παραμένουν οι μακρινοί θνητοί

να της μοιάζουν και να σιωπούν

και ανέχονται αυτή την κυνικότητα

που διαιρεί στα χρονικά

την αδελφοσύνη των φωνών

στη λίγη και ήσυχη ζωή που θέλουμε να ζήσουμε

και γεννά την αυθάδεια

Δεν υπάρχει, απαντάω!

Από τις σελίδες του βιβλίου μου 'Όταν η μνήμη...

(Ποιήματα για τη Γενοκτονία) Εκδόσεις Αφροδίτη

2009, που θα παρουσιαστεί με άλλα καινούρια βιβλία στην Κυπριακή Κοινότητα Μελβούρνης στις 27

Σεπτεμβρίου, 2009.

Έβελιν Τσαβάλας
0413 989 007

PLATINUM
choice
HOME LOANS

HOME LOANS

ΘΕΛΕΤΕ ΔΑΝΕΙΟ; Τα λόγια είναι περιπά

Ελάτε να τα πούμε από κοντά!!!

102 Silver St., Marrickville • Τηλ: 9554 7730

Σταύρος Οικονομίδης
0408 171 417